

AK-29

První ročník, dvanácté číslo, datum stále se blížící, cena tři slepičí

Spolupracovali: Jiří Kačur, Johann Sebastian Cháb, Jonáš Jenšovský, vzdálený poradce

Rozhovor s Jiřím Kačurem, skrytým deviantem a štvavou vysílačkou

Prozrad'te čtenářům co je vaší skrytou deviací.

Pokud zrovna neskladuji v ledničce nějaké ty uši a nosy jako to dělal diktátor Bocassa nebo když si zrovna nenechávám kouřit péro jako to dělával Clinton anebo nemlátím sekretářky jak to údajně dělal jeden známý český lékař anebo když neuspávám nezletilé zpěvačky jako to dělal jeden sbormistr a Humbert Humbert ,tak mám pocit, že jsem docela normální a cítím se zdravým údem této přesexualizovaně choré společnosti.

Považujete homosexualitu za deviaci?

Nepovažuji a nechápu proč se z toho dělá takový humbuk. Všichni ti různí kritici by si měli přečíst něco z Freuda a možná, že to co nejvíce kritizujeme, je nám bližší než nějaká frigidní manželka.

Jedl jste někdy tatranku nahý ve vaně a poslouchal u toho děšť padající na střechu? A když ano, jak až hodně jste si připadal deviantní?

No každopádně jsem si v koupelně nejednou vyhonil péro, ale to nepovažuji za deviaci, nýbrž spíše za akt čirého zoufalství, ale jednou jsem si vylezl až na věž jednoho zchátralého barokního kostela, a ž do tak zvané lucerny , to je to nad tou cibulovitou střechou a tam jsem se snad půl dne povaloval a četl jsem si k tomu Nietzscheho. No tak tomu říkám úlet.

Kterou dobu byste označil za tu nejdeviantnější?

Počítám tu, která tady bude tak za dvacet až třicet let. To je úplně jasná věc. Víte, já jsem ve spojení s vyššími inteligencemi z paralelních světů a ti mne vzali za odměnu na výlet časem a já tam nahlédl, ale více vám neřeknu, ale když mi zaplatíte pět stovek můžu vám něco říci o vaší budoucnosti a jak se tak na vás dívám, nevypadá to zrovna nejlépe, ale třeba to nebude tak špatné. No a ti nacističtí šmejdi to taky pěkně podělali před těmi pár desítkami let a byla deviace non plus ultra, ale jenom mám obavu, aby to spíše nebylo potvrzení pravidla než nějaká anomálie. Tak co jdem na to věštění mládenče, ale nejdříve prachy na stůl.

A vy máte pane Cháb pocit, že jste úplně normální?

Já jsem zcela, ale naprosto normální, což potvrzuje i můj vztah k okolí, kterému se až úzkostlivě vyhýbám. Někdy se mi zdá, že deviací trpí veškerý svět okolo, ne já. Opravdu ne já, protože to tak cítím. Jsem já a je vše okolo. Na tom jsem vystavěl celou svou filozofii smyslu života, vesmíru a vůbec, jděte mi s takovými otázkami k šípku. V klidu jsem si hnil v bezčasi a teď, najednou, mám být zodpovědný vůči té vaší otázce. Ne, opravdu, dejte mi s tím pokoj. Komu jsem co udělal? Pro tohle naši dědové trpěli ve válce!?! A prastrýci.

Antikvářovo povzdychnutí

Nad kolegou Chábem, který jevil se mi doposud jako nejnórmálnější člověk pod sluncem a bohužel mne bláhového nenapadla stará psychiatrická poučka, že právě ti nejnórmálnější mohou být nejnebezpečnějšími blázny. Již delší dobu ho sleduji a doufám, že si ještě nevšiml té černé škodovky, která mu poslední dobou pravidelně parkuje před domem, a musím říci, že jsem ho prozatím, pomínu-li ovšem jeho literární činnost, nepřistihl při něčem nenórmálním, ale to ve mně tím více vzbuzuje podezření, že s tím člověkem nebude něco v pořádku. U něho nenalézám nic závadného, právě naopak, daně platí, o rodinu se stará svědomitě a dokonce se začal poslední dobou zabývat i aktivním politickým životem a jeho poslední reportáž z druhého výročního zasedání STRANY v Poděbradech byla víc než příkladná, ale dej si na mne pozor kolego Chábe. Sleduji tě ostřížím pohledem a Damoklův meč je již uchystán a říkám ti to otevřeně na stránkách našeho časopisu, protože já nejsem žádný tichošlápek a přizdisráč a jestli jsem zaslechl minulou středu, že Kačur trpí stihomamem, tak to se kolego Chábe šeredně mylíš. Jsem tedy vážně zvědav na tu tvoji přílohu a doufám, že máme v kanceláři rovnou několik hasících přístrojů, neboť mám obavy, že to nezvládneš a my skončíme v plamenech, ale tady stojím za tebou, ačkoli bezpochyby nebudeš normální, protože svoboda projevu je mi nade vše a jak se tak rozhlížím z okna, vidím dole skupinu jedinců z nějakými transparenty s nápisy Už dost té špíny a zdá se, že několik z nich proniklo do budovy. Já jsem ti říkal, že do toho nemáš jít.....

Knižní doporučení

Myslím si, že k tomu, abyste se přesvědčili, že je doba vymknutá z kloubů a že různými devianty nejsou zaplněny pouze psychiatrické ústavy, stačí nepravidelná četba denního tisku, ale pokud je vám to málo, prosím. Možná by někdo čekal, že teď se vytasím z Markýzem de Sade, ale to bychom věci vytrhovali z kontextu, protože dnes některé jeho knihy jistě dokáží ledaskoho vzrušit až nadmíru a ony ty hromady kopulujících postav jsou svým způsobem působivé a i mně se při tom postaví úd, ale přeci jenom už to nepůsobí tak jako v 18 st., i když normální markýz zřejmě nebyl. Ale víte co, já u toho Markýze přeci jenom na chvíli zůstanu, ale ano jenom si to přečtete, třeba Sto dvacet dnů sodomy, jenom se do toho pusťte, ale sledujte při tom vaše pocity a reakce a možná se převelice podíváte sami nad sebou, neboť zjistíte, možná, že to, co občas odsuzujete, vás přitahuje a líbí se vám to. Takže ukázky ze Sada objevily se v časopisu Světová literatura z roku 68, číslo si nevzpomínám, ale obal je červený a Sodomu vydaly Levné knihy a ještě něco vyšlo v nakladatelství Concordia. Nu a svým způsobem jsou půvabně psychopatické Zpěvy Maldororovy od Comta de Latreamont, které zaujalo i nejednoho surrealistu a ty zaujal i náš markýz, a které zaujalo v mládí i mne hlavně svým černým humorem a svrchovaným básnickým jazykem. Vskutku ojedinělé dílo světové literatury, které vydal v dobré řadě Světová četba Odeon někdy v šedesátých letech a začátkem let devadesátých se po několikadesetileté odlmce objevil reprint. Za Husáka se z veřejných knihoven a z knihkupecví stahovalo ledacos a také Maldoror nám nějak zmizel a já jej objevil úplně náhodou v bruntálské knihovně a musím se přiznat, že jsem si jej také stáhl a také jsem si podobným způsobem opatřil povídkový výbor Vteřiny věčnosti od Ladislava Klímy, který vyšel ve stejné řadě jako náš Lateraumont, a to byl ale přítel objev, který si ale zaslouží svoji zvláštní přílohu, kterou také dostane i kdyby se kolega Cháb stavěl na hlavu. Zdá se mi, že má něco za lubem a asi již tuší, že ho sleduji, nu po dnešním čísle zcela určitě a budu muset přijmout určitá protipatření

Redakční prohlášení

Kuriózní situace nastala ve chvíli, kdy naši redakci navštívil jakýsi pobratim a donesl nám k posouzení malůvky svého vysmívaného spolužáka.

Onen spolužák nastoupil na kněžské studium. Malůvky jsou to dosti odvážné a dalo by se z nich vyvodit spoustu diagnóz. A o to jsme byli i požádáni. Zostudit budoucího duchovního tím, že rozřežeme na kusy jeho potlačené pudy a choutky.

Naše redakce se zavázala ke spoluúčasti, netušíc do jakých překérných situací jí to vžene. Každý jednotlivý redaktor nad tématem lámal hůl. A to už od srpna tohoto roku. Dokážete si jistě představit, co za směs třísek a červotočů teď leží pod mými údy.

Jak se chopit něčeho, co už zdálky páchne skutečností, že někomu ublížíme. Nejedná se o jakousi šikanu od jednoho spolužáka k druhému? S čím přijde budoucí kněz? Podřeže redaktora, tedy mě, někde v podchodu?

Otázek jak při výslechu.

I rozhodli jsme se do tématu i přes tyto obavy jít.

Proto připojujeme k tomuto číslu časopisu AK-29 přílohu, která nese přídomek od 18 let nepřístupno.

Téma je to velmi citlivé a mám pocit, že jsem se ho ujal elegantně a vyjdu z toho jako vítěz. Není to sebechvála, je to konstatování, které nesnese odporu.

Nechápu, proč se mi zbytek redakce začal stranit. Nechápu jejich postranní pohledy. Nechápu mnou náhodou objevený inzerát, který si připravoval kolega Kačur pro místní noviny, kde poptává náhradu za zesnulého redaktora časopisu AK-29.

Filmový krat'as

Do světa se vluzuje deviace znuďenosti. Je to deviace společnosti kupodivu vyhovující. Dá se říct, že znuďeností vybočila společnost celá.

Na světě vzniká obrovská spousta filmů, které mají v divákovi navodit vzrušení. Ať z lovu, nebo pronásledování. Kde jsou ty doby, kdy jsme mohli a také obdivovali Sandokanova dobrodružství. Kde jsou ty doby, kdy jsme trnuli hrůzou při Spalovači mrtvol. Všechno zahozeno. V tu dobu byla znuďenost a jakási rozparchantělost, tak příznačná pro náš nynější svět, spíše raritou. Opravdovým vybočením. Skutečnou deviací.

Ale teď? Filmem létají střeva zcela reálná. Před kamerou leží člověk a je v něm bestiálně rýpáno kudličkami. Žádný záběr zpovzdálí. Detailní pohled na propíchnutí kůže a pokračující pochod frustrací tvůrců až do útrob člověka.

Příkladem předpisově deviantního filmu je [Srpski film](#). Film do kterého tvůrci soustředili veškeré zlo, které si jen mohli vymyslet. Jeho samoúčelnost. Dechberoucí ohavnost. Jeho zrůdné pojetí člověka jako stroje na dělání fleků od krve a spermatu. Nadhod'me děj filmu.

Porno včetně toho dětského. Bestialita. Krev. Sperma. Roztříštěné hlavy. Pedofilie. Vraždění nemluvnat nateklými penisy.

Tohle všechno pod ochrannou známkou veřejného distributora. Nejedná se o ilegální činnost hrstky uprchlých chovanců. Je to diváky i porotou uznávaný film. Vyšší umění. Rozumějme vyšší než-li kálení do hrobu svého bližního.

I v deviacích by měly vládnout některé normy. Norma dobrého vkusu by v umění měla hrát prim. Samoúčelné a co nejvíc realisticky nasnímané dvouhodinové peklo nesnesitelného násilí a ohavnosti, dávkované bez přestání do chudáka diváka, který se může kroutit hrůzou, může se pokusit utéct, ale stejně tak může chtít sníst vlastní hlavu. Pro neuskutečnitelnost nemožné. Rigol z vlastního uvažování. Deviace tvůrce následovaná nadšeným aplausem diváckým. Další hranice vkusu byly překročeny a dodatečně, když už nikdo moc nekoukal, znásilněny, omotány ostnatým drátem a rozbodány tužkou. Druhou stranou tužky, tedy gumou.

Poetické třestění

Upálil se v posteli. Podepsal to estébákům. Zaplnil písmeny kvanta papíru a napsal následující báseň. Egon Bondy.

Po tramvajích po Národním divadle i po mřížích hrobu Václavova
budu s tebou psátí sprostá slova

Na své sprosté školní sešity
na Eiffelovku na uši cizích psů
budu psátí insinuace svého snu

Však nechci jako Eluard se dostat na nebesa
před takovou vyhlídkou mi srdce i poklopec klesá
vaše svoboda je pro mne ještě něco horšího než horror vacui
ať ji narudo či oranžovo lakují
já radši prstem kundy maluji

Až naše nápisy bude číst
kdo vstává denně v půl šesté do práce
jsem si jist že se dá nad zkázou světa do pláče
A až vyprázdním celou svou kloaku
přijde pravá epidemie šlaku...

... Pokračování [tady i tady](#).

Zprávy z jiné společnosti

* Bezdomovec Jarý přišel s návrhem jak se vypořádat s psími hovny. Vyprázdněné psy by vracel do zverimexů a útulků, díky čemuž by ubylo psů a tedy i hoven. Když zjistil, že psi nejsou zálohovaní, od návrhu upustil.

* Lékařské konsorcium zasedající v Pešti zařadilo do nabídkového katalogu novou formu deviace. Jedná se o deviaci zdravého rozumu, který se tímto dostal na černou listinu lékařů. Bude se léčit čtyřmi druhy antibiotik a dalším očkováním v jednom roce navíc. Nová očkovací látka se jmenuje Tescosin. Alternativní medicína reagovala homeopatickým Lidlanem. Ten je ovšem postaven na stejné bázi. Zbavit člověka zdravého rozumu.

* Před soudní stolec ve Štrasburku se dostal román plný fikcí. Jedná se o Listinu základních práv a svobod. Žalující strana, EU, podala návrh na uvěznění tvůrce za zašmodrchání hladkého průběhu nadvlády. O případu budeme informovat.

* Nová směrnice EU vyhlásila humor za deviaci, která ne a ne podlehnout normotvorné a státotvorné dluhokracii. V odpověď zazněl jen smích.

Dětské okénko

Milé dětičky, deviace je jistá odchylka od normy. Normu tu představuje většinová společnost. Takže když se většinová společnost rozhodne žrát potmě dětské ručičky, budete vy za ty devianty, kteří se vzpouzejí a potřebovali by na léčení. Deviantní je zpívat hlasitě při jízdě metrem. Normativní chování je zase humanitární bombardování civilního obyvatelstva. Deviaci je šťourání v nose na veřejnosti. Provozovat tisíce koncentračních táborů pro zvířata je normální. Sjíždět eskalátor na lyžích je deviací, svým způsobem. Zatímco uvalovat na lidi bídu a hrůzu je zcela v pořádku.

Dětičky mě hraniční, to, v čem žijeme, je deviací. Deviací zavřených očí, která je normální, v pořádku, státovtorná.

Spokojenost je deviací. Láska je deviací. Štěstí je deviací. Přímé opaky výše nadneseného jsou ty správné pojmy k životu.

Hudební prozření aneb co v rádiu neuslyšíte i kdybyste se na uši stavěli

Kde jinde hledat deviaci než-li v hudbě. Hudba je tu od toho, aby byla jiná, překvapivá, rozvíjející se.

Jedním z vrcholných [deviantů](#) novodobé hudební historie je Mike Patton. Deviant tolika tváří, že by zastal celý herecký ansámbl telenovely. Od tragického a zádumčivého skřípění v takřka vážné hudbě, přes samolibé disko, až po zcela nepřehledný metal.

Mike Patton se promenoval v tolika [hudebních](#) uskupeních, že pokud se dostane na nebesa bude mu tam z úcty vyhrazen jeden celý oblak. Možná i proto, že jeho [kreaace](#) by už jen svou existencí tragicky rozlaďovaly andělské kúry i s harfíčkami. Nemluvě o samotném stvořiteli, který je i tak rozladěný bez přestání. Kdo by nebyl, když by se poohlédl po tom, co za [kurážnost](#) neukojitelnou zpod jeho [zázračných](#) oudů vzešlo.

Mike Patton je experimentátor-deviant, který nemá v současnosti a možná ani [minulosti](#), obdoby. Kolem jeho osobnosti se točí veškeré žánry, jeho sebeurčením je vyzkoušet všechno, co vydává zvuk a napodobit ho.

Je spousta dokonalých [muzikantů](#). Ale jen Patton dokáže přecházet bez zakoktání z rohu do rohu a být stále Pattonem.

Ale jistě. Mluví ze mě nekritický obdiv. Ale [když](#) je čemu se obdivovat, není za co se stydět.

Kdo uhlídá, aby normy nebyly deviantní?

Jakmile se stane norma normou, tj. všeobecně přijímanou, vznikne nutně deviace, která je tu od toho, aby, až se norma unaví, začne umírat, převzala její místo a stala se sama normou. Deviace je normou pro evoluci. Bez ní by nebylo zítřka, ale jen včerejška. Deviace je odchýlení se od většinového záboru, který nemusí být nutně tím nejnórmálnějším, či, lépe řečeno, tím, pro společnost nejvýhodnějším.

Řekne-li se deviace, vyvstane člověku před očima odulý muž, kterému pod rosolovitým pupkem trčí jeho paroh, jeho touha pojmout svět, tak jak by jemu se líbilo. Deviace stala se nám slovem výhrůžně nebezpečným. Štítivě okolo toho chodit a když se nikdo nekouká, třebaš i píchnout kudličkou, aby ta odulost odtekla do kanálu. Kam jinam s deviací. Kam jinam s budoucností.

Před posledním smrtelným výkřikem umírajících norem se tyto stávají až absurdními. A to právě tím, jak potírají jakoukoliv možnost jinakosti. Jiného pohledu na skutečnost. Celé dějiny jsou jednou velkou deviací, před kterou není kam utéct a ani není proč. Dějiny naplněné snahami o vymícení jakýchkoliv odlišností.

Člověk je svým založením velmi stádní tvor, který právě díky stádu potráci vlastní osobitý úsudek. Před jeho zraky defiluje veřejné mínění, vzápětí potřeba vlastnit světonázor nadiktovaný moudrymi, tedy normotvornými a v neposledku touha po tom, aby vše zůstalo při starém. Změna je žádoucí, ale jen když se bude odehrávat někde hodně daleko a nikdy nedojde až k člověku.

Muslim sedící za stolem uvažuje o nemuslimech jako o kazovém produktu náboženských deviací. U vedlejšího stolu sedí žid a smýšlí ne-li stejným, tak hodně podobným způsobem. Křesťan, ač zasaženou svou hranou tolerancí přemýšlí na naprosto stejné úrovni. Tys deviací, ne, ty, ale prosím tě, ty jsi deviace. A nomine patris, ti říkám, že ty jsi deviant. Nikdy nikdo z těchto roztomile nechápajících nefekne, že ten i ten jsou lidé, jen s jiným názorem. A pro ten se přeci nestřílí. Nebo ano? Na nebesích sedí Bůh, to tvrdí všichni. Každý mu říká jinak.

Vezměme tu deviaci užitečnou náboženskou z jiného úhlu.

U stromu stojí muž. Přijde k němu syn a řekne tati. Přijde k němu otec, řekne synu. Přijde k němu neteř a řekne strýci. Přijde k němu vnuk a řekne děde. Přijde k němu jeho žena a řekne muži, přinejhorším starej.

Ten muž je jeden a tolik názvisek se mu dostalo. Mění to toho muže? Je někým jiným jen proto, že mu jeho bližní říkají jak mu říkají?

Léčba vlastního života

Deviace je skutečnost, která nejde léčit. A ani není proč. Člověk si ve vlastní deviaci většinou libuje. Rochní si. Vždyť každý jednotlivý člověk může být jen sám sebou, tak proč zahazovat vlastní jedinečnost.

Ale když už se chce, tak proč ne.

Návod na léčbu.

Nedělejte to. Prostě to přestaňte dělat. A když to nepůjde, tak si skřípnete prsty do futer. Poperte se se sousedem. Jděte se hádat s policisty. Ožeňte se. Vykurýrujte se tím, že si najdete jinou deviaci.

Nahraďte sebe někým jiným, vždyť to je rada nad zlato, která zní všemi lacinými psychologickými brožurami pro masu.

Ale co když tím jen zabijete to opravdové v sobě?

Soutěž...

Vyhlašujeme veřejnou soutěž na pozici vynašeče informací z ministerstva vnitra.

Jak je patrné, tak soutěž je určena výhradně pro úředníky zmíněného ministerstva. Proto nás, vy, neúředníci, nezavazujte korespondencí jako posledně.

Antikvářovo pojednání o... filmu Vesmírná Odysea 2001 podle scénáře spisovatele Clarka od režiséra Kubricka, kde se v jedné scéně plavně vznášejí v rytmu valčíku kosmické lodě na pozadí vesmírné černoty, v níž se vznášíme tak jako tak všichni a ne všem k tomu vyhrává vídeňský orchestr, ale ať si k tomu přimyslíme jakoukoli hudbu, musíme bezpochyby dojít k závěru, že je to krajně znepokojivá situace, kterou už si můžeme zjednodušit jakkoli, třeba také sebevraždou, nebo třeba vírou a může se z toho dokonce člověk i zbláznit, ale to se vám může stát i z daleko méně metafyzických pohnutek. Stačí si třeba pořádně prohlédnout vlastní ruku pod mikroskopem, nu tam to potom rozhodne naše pojetí krásy anebo stačí zajít si do kina na něco tak nevinného jako je...

Kompetentní osoby usilující o tuto pozici, necht' se dostaví kterýkoliv pátek o půl jedenácté večer pod zadek sv. Václava.